

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Kuttner_Henry-Komedie_veku.pdb

PDB Name: Kuttner Henry - Komedie věků

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 28.9.2007

Modification Date: 28.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Henry Kuttner
Komedie věků

Pete Manx se cítil dotčeně. Stál tu, naparoval se ve svém světlezeleném obleku, zvlášť ušitým na jeho podsaditou postavu, s hnědou košilí a lososově růžovou vázankou, která doslova zářila. Ani král Šalamoun v době své největší slávy nemohl být tak působivě oděn. Bylo by slušné projevit trochu obdivu a třeba se jen nepatrně zmínit o jeho novém obleku. Avšak ani dr. Mayhem, ani profesor Aker si ho vůbec nevšimli, jen se vzrušeně přeli.

"Opakuji, že Bacon!" křičel dr. Mayhem a vztekle zasunul zkumavku do stojánku. Jeho malá vyzábělá postava se chvěla vzrušením.

"Aha, zase se hádají o jídlo," pomyslel si Pete. V tomto ohledu by byl schopen jim odborně poradit. Mezi jinými příležitostnými pracemi totiž kdysi prodával hamburgery v malém stánku u Oceán Parku. "Už jste někdy ochutnal cheeseburger, doktore?" vmísil se do sporu. "Já totiž..."

"Byl to Shakespeare!" zavyl profesor Aker, aniž by bral Pete-ho na vědomí. Jeho mohutný hlas zatřásl reostatem a když bouchl pěstí do stolu, zachvěly se i silné elektrické přívodní kabely. V poslední chvíli stačil zachytit skřípec, který mu sklouzl z nosu na mohutné břicho.

"Psychologicky vzato," duněl jeho hlas, "je nesporné, že autorem těchto her musel být Shakespeare!" Mayhem se ušklíbl. "Pokud jde o sonety, možná. Jak však v mé pracovně můžete vyslovit takovou nehoráznost, že Francis Bacon nenapsal Romea, Macbetha a-a..."

"Moment," přerušil oba učence Pete. "Oba se mýlíte. Romea a Julinku přece napsali pánové Metro, Goldwin a Meyer, nebo možná Paramount. To už přesně nevím, ale viděl jsem to v kině."

Profesor Aker se pomalu otočil ke svému novému odpůrci:

"Pete," procedil kousavě mezi zuby, "určitě to bude pro vás šok, když vám prozradím, že hra Romeo a Julie byla napsána v šestnáctém století za vlády anglické královny Alžběty."

Teprve pak si všiml Peteova zářivého oděvu. "Probůh, kde, u svatého Einsteina, jste přišel k tomu fantastickému obalu, co máte na sobě?"

"Líbí se vám?" zazářil Pete. "Podívejte se ještě na mé boty! Jsou dvojbarevné - žlutočervené. Poslední výkřik módy. Kdybyste viděl Jak se za mnou na Broadwayi lidé otáčeli!"

Profesor Aker jen tiše zasténal.

"Nepřišel jsem jen proto, abych se vám ukázal," pokračoval Pete. "Chci vám totiž říci 'adois'. Beru si totiž dovolenou. Jsem na tom momentálně finančně dost zle, takže počítám, že na Floridě si trochu polepším. Seženu si tam nějakou koncesi a navíc, potřebuji změnu vzduchu."

Peteho prohlášení však na vědce nijak nezapůsobilo.

"Bacon! Kdybych mohl nějak dokázat, že..." Profesoru Mayhemovi náhle poklesla brada a v očích se mu zajiskřilo.

"Doktore, vždyť vy byste mohl..."

Oči obou vědců se setkaly a současně v nich zazářil plamének vzájemného porozumění. Pak se stočily k Petemu, jehož tvář nápadně pobledla a na čele mu vyrazily krůpěje potu.

"Ne!" zvolal a zoufale zašermoval rukama. "Už - už nikdy!"

"Proč ne, Pete?" zeptal se dr. Aker medovým hlasem, v němž znělo cosi jako nenápadná výhrůžka.

"Nevím sice, co máte v úmyslu, ale ať je to cokoli..."

"Podívejte se, Pete," chlácholil ho profesor Mayhem. "Právě jste řekl, že potřebujete dovolenou a že jste bez peněz. Co byste řekl placené dovolené a tisíce dolarů navíc?"

"Kde by to bylo?" zeptal se Pete podezřívavě.

"V Anglii."

"Tam už jsem jednou byl s tou vaší potrhlou mašinou času. Jednou jste mě poslali do doby Robina Hooda, a pak zase ke dvoru krále Artuše. Proboha, snad zase nechcete..."

"Ale ano. Nebojte se, Pete, bude to úplná legrace. Krátký výlet časem, abyste prokázal, že sir Francis Bacon buď napsal nebo nenapsal hry, které jsou připisovány Shakespearovi."

"Ne!" zatvrdil se Pete. "Podívejte se, pánové, poslali jste mě do starého Říma, kde mě chtěli předhodit lvům. V Egyptě mě zase chytili, zařadili mezi otroky, a já musel stavět pyramidy. Když jsem byl naposled v Anglii, jen tak tak, že mě neupálili na hranici. Ne, pánové. Dvacáté století mi plně vyhovuje. Jediné, co mi na něm vadí, jsou daně."

"Ale, Pete, tehdy to byla necivilizovaná doba," chlácholil ho Aker. "Alžbětinská Anglie byla již naprosto kulturním obdobím. Hrály se kuželky, fotbal a tenis. Ruce se nepodávaly, ale líbaly, což zvlášť zdůrazňují jak Erasmus, tak Cavendish."

"Blbost," ušklíbl se Pete, ale v očích mu probleskl zájem. "Od ženských raději dál, ale říkáte, že kuželky..."

"Ano, a také kostky a karty," rychle dodal Aker. "Je známo, že sir Christopher Hatton při své karetní party dal hostům k dispozici tisíc liber!"

"Pět našich táců!" Pete vyvalil oči a uznale mlaskl jazykem.

"Vše, co od vás chceme, je, abyste zjistil, kdo skutečně napsal Shakespearovy hry, a pak se hned vrátíte domů. Tím by se náš spor vyřešil. Celá léta se vědci hádají o pravém autorovi. Někteří tvrdí, že hry napsal sir Francis Bacon, jiní tvrdí opak, takže vidíte, Pete, že to nebude žádný problém, a že žádné nebezpečí nehrozí."

Rozhodujícím argumentem byl však svitek bankovek, který mu Aker vložil do dlaně. Pak zmateného a mímě otřeseného Peteho usadil do sedadla, do něhož vedla spousta drátů a spínačů, takže se nápadně podobalo elektrickému křeslu.

"Sedněte si, Pete," vybídl ho otcovským tónem doktor Aker.

"Pořád ještě si nejsem jist, zda bych měl..." mumlal Pete, pečlivě přepočítávaje bankovky.

"Čas je relativní veličina," prohlásil dr. Aker s blahosklonným pohledem na Peteho, přičemž nenápadně stiskl startovací tlačítko. "Lze si jej představit jako uzavřený kruh otáčející se kolem našeho vědomí času."

My žijeme na okraji tohoto kruhu a chce-me-li cestovat časem, stačí, když svou osobnost vyšleme směrem k ose tohoto kola, a pak na opačnou stranu. Tam se vynoříme v jiném časovém sektoru, a to v osobě některého tamějšího současníka. Nyní vyšlu vaše vědomí do příslušného..."

"Okamžik!" zvolal Pete, když pečlivě uložil peníze. "Nějak se mi to nelíbí! Mám dojem, že jste mě do něčeho zatáhli, a já..."

Ve stroji to zahučelo a Pete zmizel. "Výborně!" Mayhem si spokojeně zamnul ruce. "Zapař hodin ho vrátíme zpátky a pak se dozvíme, jestli ty hry napsal Shakespeare nebo Bacon."

Aker si pomalu zapaloval doutník. "Nerad to říkám, Mayhe-me, ale jak vidím, právě jste spálil kondenzátor. Už před týdnem jsem vám říkal, abyste ho vyměnil. Než seženeme náhradu, bude to trvat několik dní, možná i déle."

"Vážně?" Mayhem se vrhl ke stroji a začal jej prohlížet. Pak se zamračil:

"K čertu, máte pravdu. Úplně jsem na to zapomněl. Proč jste mě na to včas neupozornil?"

"Myslel jsem, že to ještě vydrží. Teď však stojíme před problémem, jak Peteho dostat za pár hodin zpět. Zcela určitě tam uvázne na delší dobu."

Mayhem zbledl. "To se ale může dostat do pěkného maléru!"

"Pokud vím, tak když se předtím do nějakého dostal, vždycky se z něj dostal se zdravou kůží," mávl rukou Aker.

Svět se kolem Peteho přestal točit. Zhluboka se nadechl, otevřel oči a rozhlédl se. První, co uviděl, byla mrtvola. Visela schlíple ze šibenice, k níž byl přistaven žebřík. Dole stál toulavý pes, který se marně snažil k mrtvole doskočit.

Pete vyvalil oči, řekl "Ulp!" a odvrátil se. Nedaleko byl kamenný most s nízkými domky tvořícími jakousi uličku uzavřenou věží, na níž byly na kůlech nabodnuty lidské hlavy. Byl to sice pitoreskní pohled, v žádném případě však povzbudivý.

Vedle Peteho postávalo několik lidí a zvědavě pozorovali tělo visící ze šibenice. Podle jejich oděvu se zřejmě chystali na nějakou maškarádu. Ženy měly široké sukně, na hlavách čepce a většinou byly obuty do dřeváků. Muži byli oděni do hrubých kožených vest bez rukávů a krátkých kalhot sepnutých pod koleny. Pete si všiml, že on sám je oblečen podobně, jenže jeho oděv je z jemné látky, elegantně ušitý a ozdobený stříbrnými knoflíky a přezkami.

"Říkali 'kulturní období'," pomyslel si zhnuseně Pete. "Přitom první, na co člověk narazí, je mrtvola!"

"Už je úplně ztuhlý," poznamenal jakýsi snědý obejda, šťouraje se rozvázně v zubech. "Ubohý Enos! Už nikdy nebude uřezávat měšce s penězi!"

"Za takovou maličkost se tady věší?" zeptal se Pete udiveně.

"Ještě mohl být rád, že ho nevplekli do kola a nerozčtvrtili!" zněla odpověď.

Pete se zarazil. Oproti tvrzení obou vědců se tento časový sektor vyznačuje neobyčejnou krutostí. Ještě štěstí, že tu stráví jen několik hodin, ale i tak bude muset být velmi opatrný. Bude však několik hodin stačit na splnění daného úkolu?

"Hledám chlapíka jménem Shakespeare," otočil se Pete ke snědému muži. "Neznáte ho náhodou?"

"Možná že ano. A kdo vlastně jste?"

"Jmenuji se Pete Manx."

11 Jste oblečen jako šlechtic. Nechcete snad Willovi nějak uškodit?"

"Vůbec ne. Jen se ho chci na něco důležitého zeptat."

Muž chvíli uvažoval. Nakonec se rozhodl, že Petemu odpoví.

"Najdete ho v divadle Globe, nebo také hned vedle v hospodě 'U mořské panny!'"

Nebylo těžké najít divadlo Globe, i když vypadalo jako velká stodola, ale mistr Will tam nebyl. Vysoký shrbený muž se zapadlými očima stojící u vchodu do divadla mu poradil, aby to zkusil v hospodě 'U mořské panny'.

"Určitě tam bude na pivu s Benem a Kitem. Je to s ním trápení. Potřebujeme nutně dokončit třetí jednání, ale on tvrdí, že neví, jak dál. Ať mě bůh ochraňuje od autorů a jejich rozmarů!" dodal, rozhodil rukama a odešel.

Pete našel hospodu celkem snadno. Když vstoupil dovnitř, shledal, že její vnitřek se celkem neliší od známé historické pivnice na Halloween. Tytéž těžké dubové stoly, za nimiž seděli muži v bizarních šatech,

tloukli korbely o stolní desky a sborově zpívali ochraptělými hlasy:

- Říkám ti, spi, má milá
- a neruš mé myšlenky.

Pete cosi zahučel na pozdrav a rozhlížel se kolem, dokud k němu nepřistoupil otlý muž v bílé, ušmudlané zástěře a zeptal se:

"Co si přeje vaše lordstvo?"

"Hledám chlapíka jménem Shakespeare."

"Mistra Willa? Za chvíli tady bude. Před chvílí vyskočil oknem, když zahlédl jednoho ze svých věřitelů. Co mu vlastně chcete?"

Pete učinil neurčitý posunek. "Tak všelicos."

Hostinský, stále ještě trochu podezřívavý, ukázal k jednomu stolu. "Tam sedí Kit Marlowe a Ben Jonson, dva z jeho nejbližších přátel a spolupracovníků. Hej, Bene, tento gentleman chce mluvit s Willem!"

Zavalitý muž v zamaštěných šatech shodil buclatou blondýnku ze svého klína, povstal a pohlédl na Peteho. Pak se napil piva, odříhl si a zeptal se:

"Kdo jste, cizince?"

Pete se představil.

"Manx? Nic víc? Pak ale nejste gentleman!"

"Že ne? Poslyšte, vy chytráku, můj táta byl radní v Tammany, ajá..."

"Nic ve zlém," chlácholil ho Ben. "Nechtěl jsem vás urazit. Nakonec, my potulní herci také nejsme žádní gentlemani!"

Pete se usmál. "Plně to chápu, protože v jedné hospodě u Oceán Paiku jsem organizoval hru 'bingo', než ji státní nevládní zavřel."

Druhý muž, Kit Marlowe, se zamračil. "Přesto jste oblečen jako lord!"

Pete zalovil ve své podivuhodné paměti a spustil:

"Ať dáváš růži jakékoli jméno, vždy voní stejně!"

Kit s Benem na sebe překvapeně pohlédli. "Vy znáte Willovu hru? To musíme zapít! Will bude rád, až se vrátí a seznámí se s vámi."

Hostinský přinesl korbele piva a Pete se žíznivě napil. Pivo bylo silné a chutné.

"Okay," řekl vesele. "Hostinský, teď nám přineste zazděného prcka!"

Hostinský zprvu nechápavě zíral, ale když mu Pete vysvětlil podstatu nápoje, chápavě se usmál a odběhl. Kit a Ben byli nadšeni. "To je výborná mixáž," prohlásil Ben. "Musím si ji zapamatovat!"

Pete Manx sáhl do měšce u pasu, vylovil zlaták a zaplatil. Dlouho marně přemýšlel, do jaké osoby se zde převtělil. Rozhodně to nemohl být nikdo obyčejný.

Čas ubíhal a tři společníci statně popíjeli. Ostatní společnost občas zanotovala nějakou píseň, při níž si Pete zacpával uši.

"Všechno je to tak staromódní," prohlásil znechuceně. "Kdyby tu tak byl elektrický gramofon!"

Kolem stolu prošel jakýsi potulný zpěvák. Drnkal na loutnu a nasládlým hlasem zpíval smutnou píseň o dámě, co údajně vypadá jako holubice.

"Nudné," poznamenal Pete a otočil se ke zpěvákovi: "Hej, dej to sem!"

Zpěvák zrudl. "Myslíte, že to umíte lépe?"

"To bych řek'," ušklíbl se Pete s poněkud přiopilým sebevědomím. "Půjčte mi tu citeru! Na bendžo jsem už hrál jako kluk," prohlásil, obraceje se ke svým spolustolovníkům. "Tohle dmátka je skoro stejné. Co byste řekli tomuhle?"

Začal zpívat píseň, v níž oznamoval, že už jede na poslední sčítání.

"Trochu smutná píseň," poznamenal Ben, když Pete dozpíval. "Jak ten starý chlapík cítí, že se k němu blíží smrt..."

"Okay," přikývl Pete. "Tak tedy něco od podlahy!"

Yodelinský jive v Peteho podání vyvolal v sále bouři nadšení. Muži tloukli do taktu korbely o stůl a nutili Peteho, aby pokračoval v produkci.

Do místnosti vstoupil muž s vysokým čelem a zasmušilým výrazem ve tváři. "Will přišel!" zvolal Ben.

"Hej, Wille, tady jsme!"

Shakespeare přišel ke stolu a ztěžka se posadil na židli.

"Já se z toho snad zblázním," hořekoval. "Komeracionalismus zničí veškeré umění! Jak mám dokončit svůj román, když všichni volají po těch mých ohavných hrách!"

"Vy a ten váš román!" ušklíbl se Ben s předstíraným pohrdáním. "Kamaráde, dnes jsou peníze na prvním místě. Zapomeňte na literaturu a věnujte se svým hrám. Jedině ty přinášíš zlatáky!"

"Jen kdyby se královna ráčila podívat na některou z mých her, byl bych slavný a bohatý," lamentoval Shakespeare. "Jenže s tím třetím jednáním té prokleté Noci svatojánské nemohu z místa. To je k zbláznění!"

Pete pohlédl nechápavě na zkroušeného Willa. "Ta hra je přece už hotová! Před několika lety ji uvedli Warner Brothers! Páni, to byl ale trhák! A ten Mickey Rooney, jak ten tam řádl!"

Shakespeare, dopíjející korbek, se zakuckal.

"Co to říkáte? Že ji uvedl? Vždyť není dokončena! To zatracené třetí jednání..."

Pete pokrčil rameny. "Já jenom říkám, co jsem viděl. Bylo to úžasné! Ten chlapík s oslí hlavou, Bottom, co ho hrál Jimmy Cagney..."

"Oslí hlava pro Bottoma!" chytil se za hlavu Shakespeare. "Co je to za nápad! Vždyť je to směšné!"

"Naopak, výborné!" zvolal nadšeně Ben. "Diváci budou nadšeni!"

"Možná, že máte pravdu," zamyslel se Shakespeare. Pohlédl na Peteho. "Povezte mi o tom ještě něco, přáteli."

Pete Manx ochotně souhlasil. Jeho paměť byla poněkud mlhavá, ale po několika korbelech se mu začala vyjasňovat. Kde nestačila paměť, pomohla bujná fantazie, a zápleтка Snu noci svatojánské byla na světě.

"Jedinečné!" přímo zářil Shakespeare. "Ty dodatečné scény hru podstatně vylepší. Přesně tak to napíšu!"

Kit Marlowe zasmušile potřásl hlavou.

"Wille, vždyť by to byl plagát! Sam dobře víš, co se stále ještě povídá o tvém Othellovi."

Will se zarazil.

"Kde tu hru dávali? Vy, Pete, tvrdíte, že v Americe, takže na nějakém ucaptaném království někde v Tramtárii na tom nezáleží. Rozdílu si nikdo nevšimne."

"Takových nápadů mám miliony!" chlubil se Pete. "Ale pozor! Když má hra zabrat, tak tam musí být krev. Spousta krve! Vzpomínám si například na hru Dr. Jekyll a pan Hyde - hrál tam, myslím, Boris Karloff. Chlapík se měnil z hodného lékaře v bestii. On totiž..."

Pete mlel svou dál a Shakespeare užasle naslouchal.

"Hoši, měli byste vidět Betty Davisovou v Alžbětě a Essexovi," a nadšeně zvedl oči k nebi. Zmlkl však, když kolem nastalo hrobové ticho. Udiveně se rozhlédl.

"Co se to s vámi děje? Řekl jsem snad něco nevhodného?"

"Tíše!" zasyčel Marlowe. "Mohou tu být špiclové! O takových věcech mluvit je nebezpečné, dokonce se to považuje za zradu!"

"Ach tak," Pete si uvědomil souvislost. "Je mi to jasné. Takže Betýnka a Errol opravdu měli mezi sebou nějaké techtle-mechtle!"

Ticho a napětí v sále bylo k nesnesení. Pete si konečně uvědomil, do čeho se zapletl. Aby svoje "faux pas" napravil, sáhl po loutně.

"Kamarádi, škoda, že jste neslyšeli Cola Callowaye, tak se na něco připravte! Zahraju vám některé z jeho bugy-vugy, třeba Bylo to tam v Chinatownu..."

Pete preludoval a jeho prsty hbitě přejížděly po strunách. "Ano, to bude ono! Do toho, Pete, a řádně to rozbal!" říkal si tíše sám pro sebe. "A jedem! Byla tam Minnie - Zpívejte, hoši!"

"Ta štětka Minnie tam pěkně řádila..."

V sále se objevily další loutny a zachytily Peteovu melodii. Postupně se přidávaly hlasy přítomných, mezi nimiž vynikal Jonsonův býčí bas:

"Kdo mohl, tak pil dál

kdo ne, ležel pod stolem..."

Hostinský stál v rohu s otevřenými ústy a nechápavě zíral na blázinec v sále. Veškerá důstojnost jeho

podniku zmizela a celou hospodou "U mořské panny" zmítal nakažlivý rytmus. Pete odhodil loutnu a dal se do tance plného nezvyklých figur, do něhož se zapojili Ben, Kit i Shakespeare. Objevilo se i několik dívek, které s ženským smyslem pro rytmus začaly vířit sálem.

"Šílenci! Posedl j e- sám ďábel!" sténal hostinský.

"Haj - Dej - Haj!" vykřikoval Will Shakespeare.

"Hou -Dý- Hou!" burácel Ben Jonson.

"A byla tam Minnie!" To zase spustil Kit Marlowe, renomovaný alžbětinský dramatik a básni.

"Řádila tam Minnie!" ječel celý sál.

"Tak dost!"

Ledový hlas jako by zmrazil veškeré veselí. Pete cítil, jak se mu Benova medvědí tlapa zarývá do ramene.

"To jsou vaši přátelé?"

Davem se prodírali dva muži, podle vzhledu šlechtici. Jeden z nich byl poměrně mladý, s bledým obličejem. Druhému mohlo být něco kolem padesáti let a podobal se vzteklému sy sloví.

"Ha!" zvolal šlechtík se syslí tváří. "Tady j sté!"

"U čerta, to byla doba, než jsme váš našli," přidal se druhý. "Nechápu, jak můžete ubíjet čas v tak ubohých špeluňkách. Královna vás očekává!"

"Královna!" zděsil se Ben. "Tak vy jste přeci jen šlechtic!"

"Nesmysl!" odsekl Pete. "A vy dva, jděte pryč, vidíte přece, že nemám čas!" osopil se na oba šlechtice.

"Ale bratrátku!" "Žádný bratránek!"

Will Shakespeare nejistě přistoupil blíže a prohlížel si oba šlechtice, přičemž si mumlal, neznámo proč:

"Být či nebýt - toť otázka!" Pak se jich zeptal přímo: "Kdo vlastně jste, pánové?"

"Nějací moulové, nebav se s nimi, Wille!" ušklíbl se Pete.

"Zřejmě máš pravdu," přikývl Will, ale pro jistotu opakoval svou otázku.

"Jsem sir Robert Cecil," uklonil se mladší šlechtic. "A zde je lord Burghley." Pohlédl z vysoka na Peteho.

"Pokud jste příliš opilý, než abyste ho poznal, tak je to váš strýc!"

Na Peteho to neučinilo zvláštní dojem.

"Vypadněte, páskové, copak nevidíte, že tu mám práci?" procedil mezi zuby.

Sir Robert Cecil váhal.

"Musíte ke královně," naléhal. "Jinak vás Edward Coke zničí, a ani lord Essex vám nepomůže, pokud..."

Jeho hlas zanikl ve sborovém řevu:

"Haj - dý - haj, hou dý hou! A byla tam Minnie..."

"A pěkně řádila!" řvali Pete Manx s Willem Shakespearem, držíce se kolem krku, zatímco zděšený hostinský vyvaloval oči na Kita Mariowa a Bena Jonsona, kteří předváděli tanec, jaký alžbětinská Anglie dosud neviděla.

Pete byl spokojen. Svůj úkol splnil. Dokázal, že Shakespeare své hry vskutku napsal, ale udivilo ho, že k očekávanému návratu do doktorovy laboratoře dvacátého století ještě nedošlo. Zatím se tím nijak neznepokojoval. Naopak, bavil se, jako snad nikdy předtím.

Když zábava skončila, zašel do divadla Globe anavrhluřité změny, především pokud jde o sedadla v přízemí a na balkoně. V jeho měšci

bylo plno zlat'áků, takže noc co noc hýřil s Willem, Kitem a Benem. Hospoda "U mořské panny" se otřásala v základech.

Pověst o nebývalých radovánkách se šířila a do hospody přicházeli prostí lidé i urození pánové ze všech stran. Nejprve to byla mládež^ pak i starší generace, ale všichni při zpěvu "Štětka Minnie" zapomínali na svou důstojnost.

Pete věnoval mnoho úsilí sestavení kapely a jeho záměr byl korunován úspěchem. Hoši dokázali zahrát vše, co bylo v jejich silách a schopnostech. Také představení v divadle Globe se v mnohých aspektech změnila k nepoznání. V přestávkách procházeli mezi radami prodavači cukroví a osvěžujících nápojů. Kromě toho prodávali také obálky štěstí, o nichž tvrdili, že některé z nich obsahují značné cennosti.

"Sen noci svatojanské" byl konečně dokončen a s velkým úspěchem uveden na scénu. Shakespeare však i nadále mámil z Peteho další a další náměty a Pete je ochotně sypal z rukávu.

"Ta děvka počkala, až usne, a nalila mu do ucha roztavené olovo."

"Hamlet! To je to právě!" jásal Shakespeare.

"Staré gagy jsou stále ty nejlepší," pokrčil rameny Pete. "Třeba chlapec najde dívku, ztratí ji a zase ji najde."

"To by šlo," zamyslel se Shakespeare. "Ta zápletky ve Veroně by potřebovala trochu vypilovat, j enže nevím, j ak dál."

"V čem konkrétně?"

"Zatím mi to není jasné. Začíná to tak, že chlapík jménem Monték se znepřátelí s nějakým Capuletem, ale co dál?"

"Moment, to mi něco připomíná. Už to mám! Nedávno jsem viděl... Víte co, Wille? Co takhle dát Capuletovi dceru a Montákovi syna a nechat ty dva spratky se do sebe zamilovat? Kluk se může jmenovat třeba Romeo a holka Julie."

Shakespearova tvář se rozjasnila.

"To by šlo, ale pověz mi o tom něco víc, abych se do toho mohl hned dát. Jen kdyby mi ještě zbyl čas k napsání románu, ale co se dá dělat!"

Pozorně naslouchal, jak Pete rozvíjí příběh Romea a Julie. Když Pete skončil, bylo vidět, že je nadšen. Hned se dal do práce a zanedlouho se konala první zkouška.

"Balkónová scéna se povedla!" konstatoval spokojeně Pete, ale Will zachmuřeně potřásl hlavou: "Mně se to zdá fádni a trochu ubrečené. Chtělo by to víc ohně!"

Nakonec se přece jen hrálo a kus slavil nečekaný úspěch. Při čtvrté repríze však nastaly nečekané problémy. V zákulisí se objevil hezký, vystrojený šlechtic s krátkou pěstěnou bradkou a obořil se na Peteho:

"Probůh, kde jste byl? Už vás hledám celou věčnost!"

"Nazdárek," pozdravil ho lhostejně Pete. "Kde bych byl? Bydlím přechodně tady vedle v hospodě U mořské panny".

"Řekli mi, že vás tam najdu. Je zle! Alžběta přímo pění a Coke se mermomocí snaží připravit vás o slíbené místo generálního prokurátora koruny!"

"Coke?" Pete si matně vzpomněl, že toto jméno vyslovil jeden z šlechticů - buď lord Burghley, nebo sir Cecil - tehdy při návštěvě hospody.

"Ano, Coke, váš úhlavní nepřítel. Poslouvejte, možná se mi podaří Alžbětu uchlácholit, ale nejsem si tím zcela jist. Coke jí totiž namluvil, že se přátelíte a bydlíte s tlupou podezřelých potulných herců. Přestože jsem Alžbětě tvrdil, že jejich šéf Shakespeare je současný největší anglický dramatik - znáte přece Alžbětu!" Šlechtic bezmocně pokrčil rameny.

"Ano, znám," přikývl Pete a mimoděk se zachvěl.

"Dělal jsem, co jsem mohl," pokračoval šlechtic. "Alžběta nakonec slíbila, že pozítří navštíví divadlo Globe, aby shlédla tu nejnovější hru. Řekla, že když Shakespeare bude tak dobrý, jak ho vychvalují, odpustí vám. Bude-li však zklamána, přijdete oba o hlavu a j á budu mít trable!"

"Ta dáma je jako řemen," zasténal Pete. "Stále ale nechápu, proč..."

"Pamatujte, že pozítří večer bude královna v hledišti. Řekněte těm darebákům hercům, ať ze sebe vydají poslední, protože všechno závisí na torn, zda se jí bude hra líbit. Pokud ano, budete jmenován generálním prokurátorem místo Cokea."

Objevilo se páže a s úklonou předalo šlechtici jakýsi lístek. Šlechtic jej přečetl a jeho pěstěná bradka se poněkud zachvěla.

"Už musím jít," řekl chvatně. "Alžbětu budu na představení doprovázet, tak mnoho štěstí!" Uklonil se a rychle odešel.

Pete zastavil páže a zeptal se, s kým to vlastně mluvil.

"To byl přece lord Essex!" odpověděl překvapeně chlapec a odběhl.

Pete se připotácel do hospody, přistoupil k pultu a poručil si dvojitého zazdřeného prcka.

"Essex, a navíc Alžběta!" hořekoval. "A to se musí stát právě mně! Pořád sice nevím, kdo vlastně jsem, ale je-li Essex můj přítel, pak musím sám před sebou smeknout!"

Do hospody vstoupil Ben Jonson. Zaslechl jeho poslední slova a překvapeně se zeptal: "Čí přítel má být

Essex? Ale to je jedno. Pete, mám pro tebe špatnou zprávu. Willova herecká skupina byla zatčena!"

"Co to říkáte?" Pete si v rozčilení rozlil drink. "Kvůli čemu?"

"Prý pro potulku. Všichni sedí ve vězení, zatím jen na týden. Nařídil to právník jménem Coke, nebo tak nějak."

Pete se ztěžka posadil. "Coke - Edward Coke?" Opřel lokty o pult a hlavu vložil do dlaní. "Nech mě chvíli přemýšlet!"

Situace se začala vyjasňovat. Královna má pozítří navštívit divadlo Globe, aby shlédla hru Romeo a Julie.

Hrát se ale nebude, protože hlavní herci jsou ve vězení. Cokeův podraz tedy znamená... Pete zbledl.

"Mizera jeden! Já ho přerazím! Kde je Will? Musíme hned nasadit náhradníky!"

"Ti jsou také ve vězení!"

"Ale my musíme hrát!"

"To není možné," zavrtěl smutně hlavou Ben. "Coke rozestavil kolem divadla hlídky a nařídil, aby každý herec, který vstoupí na jeviště, byl zatčen!"

Do výčepu vstoupil Shakespeare.

"Bud' zdrav, Pete, nazdar, Bene. Už víte, že nám zavřeli herce, takže se nebude hrát? Je to sice smutné, ale alespoň budu mít čas věnovat se svému románu. Jeden můj známý, co vyrábí voskové svíce..."

"Vosk?" Pete náhle ožil. "Přátelé, něco mě napadlo. Říkáte, že Coke zavřel herce i náhradníky, ale přesto by se to dalo ještě zvládnout. Potřebuji, abyste okamžitě přivedli nejlepší řemeslníky ve městě. Musí to být hlavně..."

Za hodinu stálo několik řemeslníků kolem Peteho a pozorně sledovali, jak kreslí schéma jakéhosi podivného zařízení.

"Membrána přijde sem. Stačí, aby to byl jemný pergamen, nebo snad tenké střívko. Držadlo jehly se dotýká středu membrány a ohýbá se dolů - asi tak," vysvětloval. Voskový váleček se otáčí - máte y této době vůbec vosk?"

"Jistě," přikývl jeden z řemeslníků. "Ale nechápu..."

"To není třeba. Hlavně aby vosk byl co nejtvrděší a vše bylo vyrobeno přesně podle mých pokynů. Do této nálevky se bude mluvit. Hlas narazí na membránu, rozechvěje ji a chvění se přenesení na jehlu, která klouže po otáčejícím se válečku..."

Přiběhl udýchaný Kit. "Zde je propustka od Essexu, abyste mohl zajít do vězení, promluvit s herci a zase odejít!"

"Prima!" Pete si zarmnul ruce. "A teď, milí přátelé, do práce!" vyzval přítomné s poťouchlým plaménkem v očích.

Bylo těsně před zahájením hry. Pete poodhrnul oponu a nahlédl do jeviště.

"Ještě nepřišla," oznamoval. "Počkáme tedy ještě chvíli... Aha, teď právě přišel Essex s nějakou maskovanou ženskou!"

"To je královna!" zašeptal zbledlý Ben stojící za ním. "Máme začít?" Na Peteho rameno dopadla těžká ruka.

"Pokud nějaký herec vstoupí na jeviště - máme své příkazy!" upozornil stroze muž v uniformě.

"V pořádku. Jenže ani já, ani Ben, ani Kit nebo Will nejsme herci, takže na nás to neplatí!"

Pete se otočil k Shakespearovi:

"Až se zvedne opona, vystoupíš na jeviště a proneseš několik slov úvodem!"

Mistr Will, zachvácen trémou, se rychle ukryl za kulisy. Petemu nezbývalo než pronést uvítací proslov za něho. Poodhrnul oponu, a když vstupoval na jeviště, srdce se mu zachvělo. Při pohledu na stovky očí, které se na něho zvědavě upíraly, na rozpačitě se tvářícího Essexu a na strnulou královninu tvář, se mu čelo orosilo studeným potem.

"Ehm - dámy a pánové," začal poněkud stísněným hlasem. "Dnes budete svědky něčeho nevídaného! Až dosud jste byli zvyklí vidět při divadelních hrách pouze herce a nic víc. My jsme však tento stereotyp opustili a zahájili novou éru v divadelnictví. Dnes budete moci sledovat hru Romeo a Julie nejen s herci, ale i s výpravou, která vám umožní vžít se do hry tak, jako by se odehrávala přímo před vašimi očima. Přitom ale žádné herce neuvidíte!"

V hledišti zavládlo mrazivé ticho. Zpocený Pete se uklonil a rychle se odporoučel. Odběhl dozadu za

kulisu tvořící pozadí scény a pokynul Kitovi, aby zvedl oponu.

Mezi diváky to zašumělo. Pozadí jeviště zřejmě mělo představovat ulici ve Veroně, ovšem podle Peteho osobitého pojetí, neboť vedle paláce, který se podezřele podobal budově Empire State Building, vedla visutá dráha. Hned nato se ozvalo:

"Dva rody, stejně staroslavné oba..."

Stráže stojící v pozadí ztuhly, neboť nepromluvil ani Pete, ani kdokoli z ostatních přítomných kolem něho. Hlas zřejmě vycházel z trychtýře upevněného na jakési skřínce, za níž se krčil Pete, úporně točící klikou. Během povolené návštěvy ve věznici mu totiž zatčení herci namluvili text na voskové válečky.

Prolog skončil. Nyní se ozvaly hlasy Samsona a Řehoře z rodiny Capuletů:

"Povídám, Řehoři, oni nám rybník nevypálí."

"Bodejt'! Spíš si prsty spálí."

Will Shakespeare v zákulisí zasténal a omdlel jako špalek. Kit Marlowe zíral do rozvlněného hlediště a nevěřicně vrtěl hlavou. Pouze Ben Jonson zůstal klidný a usmíval se. Bylo zřejmé, že je poněkud opilý. "Včera v noci jsme si užili legrace! Škoda, Pete, žeš šel tak brzy spát," breptal spokojeně. "Vyzkoušeli jsme ten váš -jak tomu říkáte - fonograf vedle v putyce. Dokonce jsme něco nahráli."

"Ticho!" zasyčel Pete. "Podej mi další váleček, ale rychle."

Stráže byly zmatené. Žádné herce neviděli, takže nemohli nikoho zatknout. Přesto se však hrálo. V hledišti zavládlo zlověstné ticho. Někteří návštěvníci se zvedali a odcházeli. Kit seděl zhrouceně s hlavou v dlaních. Mistr Will se probral z mdloby, pak zasténal a se slovy: "Ta zatracená balkónová scéna!" omdlel znovu.

Druhý akt, druhá scéna, pod balkonem v zahradě Capuletových. Na jeviště vystoupil neviditelný Romeo a promluvil hlubokým basem z trouby fonografu:

"Kdo nepocítil ran, se jizvám směje. Však tiše! Co to svítá nade mnou?"

Když váleček skončil, Pete automaticky sáhl dozadu pro další. Měl být v Jonsonově natažené ruce - ale nebyl. Kit měl zřejmě nějaké potíže. Zoufale se prohraboval v bedně s válečky a po tváři mu stékal pot.

"Asi se to tu nějak pomíchalo/" sténal. "Pete, rychle vezmi skript, budeme muset chvíli improvizovat, než to dám do pořádku!"

Z publika se začalo ozývat syčení a občas zazněl i pískot. Pete se strhanou tváří vytáhl z kapsy skript a snažil senajít místo, odkud by mohl pokračovat. Konečně je našel, ale písmena se mu vlnila před očima, nebyl zvyklý na staroanglické písmo, navíc psané ručně. U fonografu se přikrčil, aby si stráže nevšimly, že slova z přístroje již nevycházejí, a snažil se napodobit Romeův hlas.

"V tom okně východ je a... a Julie slunce. Vsta... vstaň, slunce spanilé, a... a - co to, k čertu, je zase tohle - aha, a doraz lunu, jež beztoho už ble-ble-bledne závistí..."

"Ach můj bože!" zasténal Shakespeare. "Proč jen jsem se stal dramatikem! Raději jsem se měl dát na kopání latrín!"

V jevišti to vřelo. Kit Marlowe pobíhal dokolečka a bil se pěstí do hlavy, zatímco Ben Jonson se s přihloupým úsměvem hrabal v bedně s válečky. Pete však tvrdošíjně pokračoval:

"Dvě nejkrásnější hvězdy na nebesích ... prosí ty oči, aby ... aby dnešní noci zářily na obloze místo nich ... kéž bych byl rukavicí na té ruce a dotýkal se toho - co je ksakru tohle za písmeno? - toho líčka!"

"Bože!" zapípal fistulí Ben, zaskakuje za Julii.

"Mluví!" hystericky zaječel Pete. "O, mluv..."

"Mám to!" oznámil vítězoslavně Ben a podal Petemu váleček.

"Ó, mluv, anděle skvoucí!" sípěl Pete, zatímco zasouval váleček do přístroje. Jehla vklouzla do rýhy na válečku a anděl skvoucí znovu promluvil:

"V chinatovské putyce, tam je holek nejvíce..."

"Néééjvíce!" bouřil sbor opilců z hospody U mořské panny. "Někteří už pod stolem..."

"Tak to není ten správný váleček," podivil se Ben. "To je ten, co j směl včera nahrávali v hospodě!"

"Pak tam přišla Mumie - jo ta štětka Minnie! - a kopla do bubnu..."

"Dej to pryč!" zasyčel Pete. "Tak, teď jsme v pěkné bryndě. Měli bychom-"

"Počkat!" zvolal Kit Marlowe. "Podívejte se, ono se jim to líbí!"

Z několika míst v sále se ozval sborový zpěv a nakažlivý rytmus jivu se šířil jako lavina. Řada diváků

předtím navštívila

hospodu U mořské panny a v uličkách začali tančit. Zanedlouho se celé divadlo Globe otřásalo zpěvem a veselým křepčením:

"Kdybyste znali Minnie!"

"Kdybyste znali Minnie!" burácelo obecnstvo.

"Jupíí!" Ben Jonson vystoupil na scénu a rukama mával do taktu. "Do toho, roztočte to, hoši!"

"Vy neznáte Minnie!"

Dokonce i stráže začaly křepčit. Královna Alžběta povstala. Působně podala ruku lordu Essexovi a oba se zapojili do všeobecného veselí.

"Vy neznáte Minnie?"

"Poběhlici Minnie!"

"Dávala jen pro radost..."

Fonograf dohrál a znavení diváci se zhroutili do svých sedadel. V Peteově hlavě se bleskově zrodil plán.

Hra Romea a Julie pokračovala - s jistými úpravami. Mezi jednotlivými akty pouštěl Štětku Minnie.

Když představení skončilo, vyhledal ho Essex.

"Bylo to něco jedinečného," volal nadšeně. "Jmenování generálním prokurátorem máte jisté. Královna byla uchválena originálním pojetím hry!"

"Na tom nebylo nic zvláštního," odmítal chválu Pete. "To mě jen tak něco napadlo."

"Nejsi zbytečně skromný?" ozval se Ben.

Svisst!

Doktor Mayhem konečně opravil svůj stroj času.

Pete otevřel oči a rozhlédl se. Byl v laboratoři a nad ním se skláněli dr. Mayhem a profesor Aker.

Nazdárek," pozdravil a zamrkal. "Celkem vzato, bylo to prima. Škoda, že jste tam nemohli být se mnou!"

"Tak co, byl to Bacon?" vyjel na něho dr. Mayhem. "Řekněte nám, jaké to bylo a co jste zjistil!"

"Okay." Pete Manx se posadil a rozvážně si zapálil cigaretu.

"Bacon s tím nemá nic společného," prohlásil rozhodně. "Všechno to napsal Shakespeare. Nevěříte? Tak poslouchejte!"

Pete se dal do vyprávění svých zážitků, bez ohledu na zklamaný výraz doktorovy tváře.

"To by bylo asi tak všechno," uzavřel líčení svých dobrodružství. "Je mi líto, doktore, ale prohrál jste!"

Profesor Aker se vítězoslavně zazubil: "Příště si řádně rozmyslete, než se dáte do sporu s psychologem!"

"Moment!" Mayhemovo obočí se zvedlo. "Vy jste tedy dal Shakespeareovi spoustu námětů pro jeho díla, že?"

"Jistě. Všechny se mu líbily a hned si je pečlivě zaznamenal."

"Na tom nezáleží. Hlavní je, že vaše náměty ho inspirovaly." Dr. Mayhem se otočil k profesorovi Akerovi:

"Profesore, zdá se mi, že jste si nevšiml toho podstatného. Muž, do jehož těla byl Pete přenesen, byl Essexův důvěrný přítel, bratranec sira Roberta Cecila a synovec lorda Burghleye. Jeho úhlavní nepřítel byl právník Edward Coke."

"Co na tom?" ušklíbl se Pete. "Vůbec nevím, koho jsem představoval, a je mi to jedno."

Dr. Mayhem se zašklebil. "Zeptejte se na to profesora Akera, on už to jistě ví. Takže opakuji: Byl jste Essexův přítel, synovec lorda Burghleye a Edward Coke byl váš nepřítel. Víte, kdo byl synovec lorda Burghleye?"

"To tedy nevím."

"Sir Francis Bacon!"

Dr. Mayhem se ohýbal smíchy. "Jak by to tedy mohly být Shakespearovy hry, když Pete Manx, vtělený do Francise Baco-na, k nim poskytoval náměty? Ha - ha - ha!"

Se škodolibou radostí se díval na záda profesora Akera, znechuceně odcházejícího z laboratoře. "To je ale chytrák, co, Pete? Pojd'te, zvu vás na pořádný drink!"

"Prima, doktore, myslím, že j sem si ho zasloužil!"

přeložila Olga Syřišťová